

pose

2025 / XXVI. ročník

Pokoj Boží, který převyšuje veškerý lidský rozum

Ježíš řekl: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí.“

Jan 14, 27

Milí bratři, milé sestry,

následující příběh je skutečný. Tu paní jsem osobně znal, navštěvoval jsem ji kdysi ve svém prvním sboru. Tuto níže popsanou návštěvu ale vykonal jeden můj kamarád, když už byla prakticky trvale hospitalizována mimo obvod svého bydliště. On taky tento článek kdysi napsal. Skutečná jména jsou změněna. Je to příběh tak silný, že jsem se ho rozhodl poskytnout k otištění...

Jen těžce se Jiřímu vstávalo. Ihned po procitnutí si totiž uvědomil, že je středa. A právě na tento den slíbil, že bude docházet do Léčebny dlouhodobě nemocných, kde má navštívit sestru, která tam byla převezena z jiného města. Slíbil totiž jejím příbuzným, že ji bude pravidelně navštěvovat. Nemoc sestry Marie byla těžká. Cukrovka již pokročila tak daleko, že i přes svůj mladý věk měla amputované obě nohy a ztratila zrak. Mimo to ji postihla kožní choroba, takže jí museli

ostříhat všechny vlasy. A když si k tomuto vzpomněl na prostředí nemocnice, kde bylo na každém kroku cítit utrpení, neměl vůbec chuť vstávat z postele. Ale co se dá dělat, sliby se musí plnit. Dopoledne Jiřího práce nestála za nic. Chodil od ničeho k ničemu a ani si neuvědomoval, co mu vlastně manželka připravila na oběd.

„O čem s ní mám mluvit? Jak ji povzbudit? Nebudu všechno znít jen jako fráze? Co ji mohu dát dobrého?“ Nebyly to jednoduché otázky a jen těžce na ně hledal odpověď. „Mám vůbec právo mluvit slova povzbuzení, když jsem podobnou bolest a osamělost neprožil?“

Přesně ve 14.00 hod. vykročil. Šel pomalu, ale přesto se blížil k nevzhledné šedivé budově, kde úplně pod střechou bylo oddělení, kde sestra Marie ležela. V zamyšlení stoupal po schodech, až se málem srazil s katolickým farářem, který ho hned optimisticky

povzbudil: „Tak co Jirko, také jdeš do údolí šeré smrti?“ Krátce se usmál a zmizel v jednom z mnoha pokojů.

Jiří se podíval na seznam pacientů a pomalu se vypravil ke dveřím, na kterých bylo číslo 7. Váhavě zaklepal a tiše vešel. Ovanul ho těžký vzduch nevětrané místnosti a rozhlédl se. Zaregistroval šest lůžek a kousek pod oknem viděl mladší osobu. Nemůže se mylit. Odvážně vykročil: „Vy jste určitě sestra Marie, já jsem Jiří, zdejší evangelický farář a přišel jsem vás navštívit.“ Na celkem mladé tváři poznamenané bolestí se rozzářil úsměv: „Jak ráda vás slyším, posaďte se na chvíli ke mně a povídejte. Moc mne zajímá, jak žije váš sbor, co děláte, kolik vás je....“

A Jiří se pomalu rozpovídal. Najednou zapomíná na účel návštěvy a povídá o svých zkušenostech ve sboru. Samozřejmě, že si vzpomene na poslední biblickou hodinu, kde vášnivě diskutovali o tom, co je to vlastně ten Pokoj Boží. Byl z té diskuze dost zklamaný, nějak se jim to nepodařilo zformulovat.

Sestra Marie poslouchá a tiše se usmívá. „Ještě bratře povídejte jakou máte rodinu, jak máte staré děti, jen povídejte...“ A Jiří hovoří a hovoří, až si najednou uvědomuje, že jeho role má být opačná, on zde přece má naslouchat, alespoň tak je to na fakultě učili: „Sestro Marie, jak vám mohu pomoci, co potřebujete, mám vám něco přinést?“

„Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako svět dává, já vám dávám.“

Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí.“

Připravil Jan Lukáš, farář

Marie se zamyslela a řekla: „Velmi mne zaujalo to, jak jste se na vaši biblické nemohli dohodnout, co je to vlastně pokoj. Když mne převezli z našeho města, řekli mi, že teď budu mít konečně pokoj, že mne již lékaři nebudou ničím trápit. A je to pravda, celé dny ležím a vzpomínám. Promyslím si svůj život a říkám si - byla jsem nositelkou pokoje anebo jsem nesla svár a bolest? Nevím, neumím najít odpověď, chci být k sobě spravedlivá, ale nechci být také nespravedlivá. Chci ale alespoň nyní pochopit, že ten Boží Pokoj není jen to, že mne již lékaři neoperují, ale že je v něčem hlubším, v něčem co se nedá vysvětlit, ale musí se prožít. A já mám nyní pokoj, ten pokoj, který přinesl na svět Pán Ježíš, ten pokoj, který je tak důležitý! Jen si ho nechci nechat pro sebe, ale věřte a řekněte to všem, že i přes všechny bolesti a přes všechno trápení vím, že Boží Pokoj je nade vším.“

Jiří vykonal ještě několik návštěv u sestry Marie a již se jich nebál. Naopak, těšil se, že může přijímat něco úžasného, něco, co nabízí žena, která nese svůj kříž. Kříž hodně těžký a bolestivý.

Asi za dva měsíce sestra Marie zemřela. Odešla tiše. Na pohřeb nepřišlo mnoho lidí, jen nejbližší příbuzní a pár přátel. Byla zima a v obřadní síni to pěkně záblo. Ale přesto měl Jiří krásný pocit, když četl oddíl z Janova evangelia:

Milí čtenáři Posla,

únorové číslo bych tentokrát ráda otevřela vzpomínkou na pro mě zcela novou (lednovou) zkušenost: mimořádné zasedání synodu naší církve. Když v našem sboru v listopadu probíhal konvent, byla jsem zvolena jako náhradnice synodálů. A v duchu jsem si říkala, že je to spíš taková procedurální formalita, že se mi to nestane, abych se reálně zasedání nejvyššího orgánu naší církve zúčastnila. Měla jsem už ovšem být poučená ze staršovstva i ze seniorátu, že náhradníci mnohdy zaskakují nemocné či jinak indisponované bratry a sestry! A nebyť příliš překvapena, že hned první svolání synodu od našeho konventu jsem byla požádána, ať jako náhradnice jedu. A ještě k tomu to byl synod mimořádný!

Často slyšíme, že synod rozhodl to či ono... a pak s tím nesouhlasíme...nebo třeba souhlasíme. Ale málokdy za těmi rozhodnutími vidíme ten celý proces. A konkrétní lidi. Prostě to rozhodl SYNOD – něco nekonkrétního, neosobního. Proto se vám pokusím přiblížit, co se za tím, než uslyšíme v ohláškách, že synod vydal nějaké usnesení, skrývá.

Nezastírám, že jsem byla vlastně docela vyplašená, co že mě to všechno čeká. Protože administrativa je v tomto případě stejně profesionální, jako na jakémkoli sekulárním pracovišti, žádné „sestříčkování a bratříčkování“ to v žádném případě není, obdržela jsem speciální kód, pod nímž jsem si stáhla tiskové materiály k jednotlivým návrhům. Také jsem za nepřítomnou synodálku byla přiřazena do pracovní skupiny, jejíž je členem. Ta se před vlastním synodem konaným v Praze na Vinohradech sešla virtuálně v zoom skupině, aby byli všichni detailně informováni o bodech, které se měly projednat

a mohli se případně doptat na věci, které z dopředu zaslaných materiálů nebyly dostatečně jasné. Nechci rozebírat konkrétní body jednání – ostatně dění na synodu je detailně zaznamenáváno a je možné si jej i zpětně přečíst na synod.e-cirkev.cz. Mě ale uchvátil celý

ten proces. Ti konkrétní lidé. Jejich angažovanost, zájem o věc, o církev, o Boží jednání ve světě a naše lidské zprostředkovávání Jeho milosti při vši naší nedokonalosti. Měla jsem jistě štěstí, že diskutovaná témata nebyla kontroverzní, je mi jasné, že můj první dojem z jednání

byl tímto významně v dobrém poznamenán. Ale i tak to nebyla formalita: zaznívaly polemické příspěvky, žádosti o zpřesnění některých vyjádření... A všechno to bylo vedeno věcně, v evidentní snaze o co nejpocitivější přístup a nejzodpovědnější řešení.

Abych to shrnula: byla jsem zase jednou hrdá i na instituci naší církve. Na její fungování. To se stává málokdy, většinou máme spoustu důvodů, proč lidově řečeno „brblat“. A možná, že příští zkušenost bude jiná – ano, tušíte správně: již mi bylo avizováno, že na příští, tentokrát „řádný“, synod pojedou z důvodu plánované operace další synodálky také. Ale první dojem uchvátil. Můžete-li se k mé radosti připojit, udělejte to. Máme v církvi zodpovědné sestry a bratry, jejichž poctivé promyšlení osobní víry vede k rozhodnutím, která pro nás osobně někdy mohou být třeba problematická, ale i po této jedné zkušenosti jsem si jistá, že to nejsou rozhodnutí nepromyšlená a nepromodlená.

Radost a dobrou mysl do šedi únorových dní přeje

Jana Vrajová

2. 2. neděle	09.00	bohoslužby s Večeří Páně	Jan Lukáš
3. 2. pondělí	18.00	schůze staršovstva	
4. 2. úterý	18.00	biblická hodina	
5. 2. středa	19.00	Sešlost	
6. 2. čtvrtek	9.00	Seniorklub	
7. 2. pátek	16.00	děti	
	17.00	konfirmandi	
	18.00	mládež	
9. 2. neděle	09.00	bohoslužby	Jan Lukáš
	13.00	bohoslužby DD Chválkovice	
	14.30	bohoslužby DD Hrubá Voda	
11. 2. úterý	18.00	biblická hodina	
14. 2. pátek	16.00	děti	
	17.00	konfirmandi	
	18.00	mládež	
15. 2. sobota	9.00	kurz pro výpomocné kazatele	
16. 2. neděle	09.00	bohoslužby	Jan Lukáš
	10.00	vzpomínka na br. M. Kopečka	
18. 2. úterý	18.00	biblická hodina	
19. 2. středa	19.00	Sešlost	
20. 2. čtvrtek	14.00	Seniorklub	
21. 2. pátek	16.00	děti	
	17.00	konfirmandi	
	18.00	mládež	
23. 2. neděle	9.00	bohoslužby	Ondřej Bláha
25. 2. úterý	18.00	biblická hodina	
27. 2. čtvrtek	14.00	kurz ETF	
28. 2. pátek	16.00	děti	
	17.00	konfirmandi	
	18.00	mládež	
2. 3. neděle	09.00	bohoslužby s Večeří Páně	Jan Lukáš
	15.00	karneval dětí NŠ	

Každou středu v 18.00 modlitební chvíle.

Zápis ze schůze staršovstva 6. 1. 2025

Radostnou úvodní pobožnost připravila Adéla Gabrielová. Základem: Žalm 122: *Zaradoval jsem se, když mi řekli: Půjdem do Hospodinova domu.* Pobožnost jsme zakončili písní *Ó ty radostný, čase vánoční.*

Hodnocení uplynulého období:

Zaplněný kostel měl pěkný zážitek na koncertě KEA s klasickými koledami.

Dobropunč na podporu zaplavené školky v Ostravě se také vydal. Střídala se hudební produkce, byl zájem také o prohlídku kostela. Staršovstvo probíralo nápady, jak příští rok akci ještě vylepšit.

S velkým úspěchem proběhla **dílna na výrobu sýrů** pod vedením Lídy Schnaubeltové. Sýry se prodávaly také na burze a byly velmi rychle vyprodané. Pokud bude zájem, akce se bude opakovat.

Konaly se pěkné vánoční **bohoslužby v Chválkovicích a Hrubé Vodě**. V Rýmařově se konaly bohoslužby, které vedl Štěpán Janča.

Vánoční hra dětí z nedělní školy a také dospěláků se podařila. Velký dík patří Danielu Batlovi, který zajistil natáčení a střih filmové části hry, ve které hráli dospělí herci. Dospělí andělé sklídili potlesk.

Během prosince pokračovalo střídání kazatelů, br. farář pokračoval v studijním volnu.

Studijní volno br. faráře

Br. farář Jan Lukáš zhodnotil studijní volno. Považuje jej za zvláštní požehnaný čas, který se snažil využít k odpočinku. V rámci volna byl v jiných farnostech v Olomouci,

sledoval streamované bohoslužby. Věnoval se také fyzickému odpočinku, ve formě pravidelné chůze v městských parcích. V rámci studijního volna navštěvuje br. farář kurz nemocničního kaplana. Absolvoval již praxi v nemocnici pod Petřínem u Boromejek. Začátkem února bude mít praxi v Thomayerově nemocnici. Původní záměr bádání v starozákonních apokryfech padl. Na zbývajících dvou týdenních praxích bude čerpat br. farář dovolenou.

Po kontrole úkolů se staršovstvo věnovalo **plánování harmonogramu na leden a dalších akcí na rok 2025**. Výroční sbo-

rové shromáždění se bude letos konat 23. března. 5. dubna se bude konat koncert Edy Kenninga. Domlouvá se termín konfirmace. V květnu přijede návštěva z Vídně. Plánujeme opékání špekáčků na konci června, nebo začátkem července. Na začátku srpna se bude konat rekreace na Ptnském Dvorku. Bohoslužby v Rozáriu jsou již zamlouvené. Duchovní víkend se bude konat 19.–21. 9. Staršovstvo vedlo diskusi, zda se mají opět konat bohoslužby v Červeném kostele (letos vázla komunikace se zástupci Vědecké knihovny, byly technické i jiné problémy). Nakonec se staršovstvo rozhodlo opět bohoslužby v Červeném kostele uskutečnit.

Technická komise informovala o náročném výběrovém řízení na opravu druhé části střechy. Firma je vybrána. Rekonstrukce bude organizačně i finančně velmi náročná. Bude třeba ještě dořešit také izolaci střechy a podkroví.

Grantová komise informovala o svých snahách sehnat další finance. Vyzývá k nápadům, jak zvýšit obětavost členů sboru. Přípravuje možné vizualizace darů členů sboru.

Starší členové sboru vyjádřili obavy docházet na večerní bohoslužby po setmění. Byli by rádi, kdyby je někdo do kostela přivezl a zase odvezl domů. Tuto službu umíme zajistit. Stačí se ozvat Noemi Batlové, která řidiče zprostředkuje. Vyzýváme také ochotné řidi-

če, kteří jsou ochotni tuto službu pro ostatní členy sboru poskytnout, aby se rovněž hlásili se svými kontakty Noemi Batlové.

Staršovstvo ukončilo schůzi modlitbou a písní *Mír na zemi daruj nám* v 21:03.

Informace o **hospodaření sboru** jsou k nahlédnutí u br. pokladníka.

*Podle zápisu pro Posla připravila
Adéla Gabrielová*

Narozeniny v únoru

6. 2.	Bohumila Vyroubalová	13. 2.	Jan Matějka
6. 2.	Zdeňka Plachá	17. 2.	Eva Hořínová
7. 2.	Jana Zahradníková	21. 2.	Anna Dostálová
8. 2.	Lýdia Podgrabinská	24. 2.	Vlastimil Sťahel

Vzpomínka na bratra Kopečka

V neděli 16. února 2025 po bohoslužbách, na které jsou pozváni i sestry a bratři ze sboru ve Šternberku, **zveme Vás ke vzpomínce na bratra Miroslava Kopečka,** který zemřel 9. 12. 2024 ve věku 101 let.

Věřící Tomáš

(Jan 20, 24–29)

Kázání faráře Jana Lukáše během Týdne modliteb za jednotu křesťanů, 20. ledna 2025 / Farnost u svatého Michala v Olomouci /

Bratři a sestry,

víme z předchozího oddílu evangelia o skupince učedníků sevřených strachem a zavřených na závoru. A slyšeli jsme o tom, jak Vzkříšený Ježíš obdařil ty ztroskotance Duchem svatým. Z tajné konspirační skupiny se stává Boží lid. Pán uprostřed církve se svým Duchem – to už není utajený spolek. Jsme na bohoslužbách.

V tu jedinečnou chvíli však jeden z učedníků chyběl. Evangelista nám řekne kdo. Byl to Tomáš. Nevíme nic o tom, proč zde nebyl a kde vůbec byl. Tento Tomáš vyslechne se zpožděním, co se událo. Vyslechne kratičkou šokující zprávu: „Viděli jsme Pána.“ Reakce tohoto učedníka je známá. Vysloužil si za ni koneckonců nelichotivý přívlastek „nevěřící“. „Dokud neuvidím na jeho ruku stopy po hřebech a dokud nevložím do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím.“

Rádi se nad Tomáše někdy povyšujeme. Jakoby byl tak trochu v jedné linii s Petrem, který zapřel, ne-li dokonce s Jidášem. Po těch dvou tedy ještě nevěřící Tomáš. Zastaňme se jej. Ono je totiž na těch jeho slovech i cosi pozitivního, možná i poctivého. Co o tomto učedníkovi vlastně víme? Tomáš je typ učedníka, který je zvyklý věci a události

kolem sebe velmi dobře vážit. A zřejmě se nikdy nestyděl své rozpaky vyslovit nahlas, i za ostatní učedníky. Známe z evangelia Janova některé jeho výroky: v 11. kapitole Ježíš oznámí učedníkům, že společně půjdou do Judska, protože v Betanii zemřel Lazar. A Ježíš ho jde probudit. Učedníkům ta ces-

ta připadá nebezpečná a Tomáš to i za ně vysloví: Pojďme tam i my, ať zemřeme spolu s ním. Je to ironie, nebo výraz jeho statečnosti a připravenosti obětovat pro Pána život? A pak ve 14. kapitole tápe v tom, kam Ježíš sám směřuje, když předznamenává svůj odchod k Otci: „Pane, nevíme, kam jdeš, jak bychom mohli znát cestu?“

I tady mluví za všechny,

nejen za sebe, jakkoli spolu s ostatními k Ježíši tehdy upínal svou naději. Tomáš působí jako ten, který některé věci, které si učedníci myslí, vysloví nahlas a za všechny.

Po těch strašných událostech, kdy na kříži Pán umírá, jsou všichni stejně podlomeni a zajati beznadějí. Jakoby se víra všech učedníků otrásla v samotných základech. Až teprve setkání se vzkříšeným je opět staví na nohy. Jen Tomáš jej doposud nespátril. A když se po těch bolestných chví-

lích opuštěnosti, kdy podle něj ztroskotalo vše, v co doufal, dozví, že Pán je živý, neboť učedníci jej viděli, dává si moc dobrý pozor, aby nepropadl nějaké zbožné iluzi. Prožitá zkušenost jej naučila střízlivosti. Jen se nenechat nachytat nějakou blouzniveckou ideou – vždyť přesně takto se přece u unaveného, frustrovaného a zklamaného člověka jeho deziluze a zklamání může projevovat! A koneckonců – vždyť mnozí se takto Ježíšovo vzkříšení pokoušeli vykládat i dávnou po něm. Jako zbožné přání frustrovaných učedníků! Kdo by se po tom všem divil Tomášovi, že si chce ode všech podnětů – alespoň třeba na čas – uchovat kritický odstup! Proto na slova učedníků: „Viděli jsme Pána“ zareaguje nejprve až odmítavě. Proto řekne směle a rozhodně: „Dokud neuvidím na jeho rukou stopy po hřebecích a dokud nevloším do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím.“ Tomáš nechce tak snadno sednout na lep. Tak jako mnozí střízlivě uvažující lidé dnes.

Ale my čteme dál: „Osmého dne byli učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ač byly dveře zavřeny, Ježíš přišel, postavil se doprostřed a řekl. „Pokoj vám.“ Potom řekl Tomášovi: „Vlož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuj a věř! Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“

Sledujme to místo pozorně. Vzkříšený Kristus opět přichází doprostřed učedníků. Jakoby čekal, až budou kompletní. Jakoby přišel po těch osmi dnech jen kvůli Tomášovi! Vůbec mu nezazlívá jeho pochybnosti, naopak, rozumí jim a bere je. Jeho přání vložít ruce do ran vychází vstříc, chce mu to umožnit. I kdyby si Tomáš skutečně fyzicky do Ježíšových ran sáhl, nebylo by to

nic nepřípadného. Má prostě možnost učinit i to, jestliže chce. Dotkni se těch mých ran, jestli chceš. Ježíš mu dovolí to, co zapověděl Marii Magdalské. To je velice silné místo a křesťané to tak často v dějinách vnímali. Úcta k Ježíšovým ranám patřila k tradici křesťanské spirituality. Ale sledujme zvěst tohoto okamžiku. To, že Ježíš ukáže své rány znamená, že ten, který byl vzkříšen, je zároveň ten ukřižovaný. Opět – jednota kříže a vzkříšení. Ten, který byl umučen k smrti, je živý. Věříš tomu, Tomáši? Jestli ne, sáhni si, vlož své ruce sem, do těch mých ran!

Ale nic takového už Tomáš udělat nemusí. Vystačí si s tím, že Ježíše vidí a že on s ním mluví. A navíc pronese tu nádhernou větu: „Pán můj a Bůh můj!“ Ano – vždyť Zmrtvýchvstání je věcí srdce a nikoli smyslů, hmatu, sluchu či zraku. A právě tuto skutečnost zdůrazní i Pán, když řekne: „Že si mě viděl, věříš. Blaze těm, kteří neviděli, a uvěřili.“ Až ten kdo už věří, má vírou otevřené oči pro zázraky. Ani toto není diskvalifikace Tomáše. Vždyť i ostatní učedníci jej potřebovali vidět. Ale Ježíš jde dál – a zmíní ty, kteří uvěří, aniž by viděli. A to se týká kromě mnoha jiných také nás. Blaze těm, kteří nejen že si na Ježíše nesáhli, ale ani jej živého neviděli. Prostě se jen spolehli na svědectví těch, kterým bylo toto vidění kdysi na počátku církve dáno.

Tomáš nebyl přítomen ve chvíli, kdy Ježíš na učedníky dechl a dal jim Ducha svatého. Přesto nepotřebuje projít žádným dodatečným obřadem. Duch svatý se zřetelně týká i jeho. Z koho jiného nežli z Božího Ducha může vzejít ono: „Pán můj a Bůh můj!“ Ne nevěřící, ale věřící Tomáš! A vlastně můžeme o něm říci i více. Že on je dokonce tím, kdo nám, pozdějším křesťanům vydatně

Caravaggio: Nevěřící Tomáš (olej na plátně, 1601/1602, detail) Zdroj: Wikimedia Commons

k víře napomohl. Takto to prý totiž kdysi dávno pověděl církevní otec Řehoř Veliký: „Více nám totiž posloužila k víře Tomášova nevěra nežli víra učedníků.“ Ano, milí bratři a sestry, Tomáš pochyboval, abychom my svoje pochybnosti lépe zvládali. Tomáš zprvu nechtěl věřit, abychom my mohli snadněji uvěřit. On svými pochybnostmi vlastně nadlehčuje břemeno nevěry a pochybností

i nám. Prošlapává nám cestu k víře.. Protože i nás se pochybnost týká. I my ji dobře známe. Ale vždyť přece nejen čítankoví a perfektně upravení svědkové, ale i pochybovači, nejen ohniví kazatelé, ale i velmi střízliví lidé dovedou ukázat k živému Kristu. Anebo lépe povědění, i naši lidské nevěry či pochybnosti si Pán Bůh dovede použít k tomu, aby jeho jméno bylo mezi lidmi oslaveno.

V každém z nás je kus Tomáše, v každém z nás je cosi tomášovského. Hledejme jej ne v druhých, ale v sobě. Všichni jsme do jisté míry nevěřící Tomášové a zdráháme se věřit. Jako Tomáš se i my bojíme zklamání a naše nevěra může být často spíš jakási rozpačitost a opatrnost. Dobře víme, že ten kdo velmi lehce vzplane a myslí si, že je mu vše hned jasné, často při malém klopýtnutí upadne. Víra je z tohoto pohledu vlastně nevěra, která byla v nás lidech přemožena a musí být stále přemáhána.

Ateistům někdy říkávame: Vždyť ty jsi vlastně v jistém smyslu křesťanem. A podobně je ovšem dobré, když si křesťan řekne občas pravý opak. I ve mně je někdy někde kus ateisty. Ale je třeba na tom v té chvíli neustrnout ale jít, nebo lépe nechat se vést. Tomáš pronese svou pochybnost, ale o týden později je mezi učedníky. Neskončilo to pro něj – a právě proto se s Ježíšem setká. Ten, kdo pronáší mnoho slov nevěry, ale do kostela nepříjde, ten většinou ani nic nehledá a po ničem se neptá. Takto se s živým Kristem setkat nelze.

Ne tak Tomáš. On i přes svou skepsi zůstává novým věcem otevřen. Na konci té Tomášovy cesty pochybnosti přece zazní: „Pán můj a Bůh můj.“ A s Kristem se setkává. Je to vyznání, které zní už po dvě tisíciletí nad našimi pochybnostmi, nad naší chabou vírou a někdy i nad naší nevěrou.

Toto vyznání zazní od Tomáše, toho, který přišel pozdě, který byl s učedníky až po osmi dnech. Zazní od toho, který o tom prvním Kristově průlomu zavřenými dveřmi věděl až z druhé ruky. Od toho, který jen jednou ale přece zaslechl: „Pokoj vám.“ Od něj zazní nádherné vyznání, ne v této chvíli od těch ostatních. Ale to není podstatné. Někdo má ve víře zpoždění třeba roky za těmi druhými anebo rovnou celý život. A přece nakonec Krista vyzná jako přítomného a živého Pána.

Jako lidé jsme plni nevěry a nedověry. Jako Ježíšovi bratři a sestry se však stáváme lidmi víry, která přemáhá svět. Víra se vlastně stále znovu rodí pod Božím slovem a Božím slovem se sytí. Přichází Vzkříšený Pán a naši nedověru přemáhá. „Blahoslavení, kteří neviděli, a přece uvěřili. Amen.“

Modlitba: Pane Ježíši Kriste, ty jsi ten, který přichází do našeho středu s darem svého pokoje. Přicházíš k nám lidem, kteří také nosí na svých tělech i duších rány a jizvy, mnohé dosud nezahojené. I současné nákaza je jednou z nich. Před tebou se za svoje rány nemusíme stydět. Ty o nic víš. Stojíme před tebou a věříme, že jen ty můžeš uzdravit rány naše i rány celého světa. Pomoz nám tak jako Tomáš přivlastnit si to tvoje slovo: Nepochybuj a věř.

Amen.

ČCE Olomouc pomáhá obnovit Snoezelen ve Speciální škole Diakonie Ostrava

Speciální škola Diakonie ČCE Ostrava s radostí a vděčností přijala významný dar ve výši 20 000 Kč od sboru ČCE Olomouc.

Tento štědrý příspěvek, který vzešel z benefiční akce pořádané olomouckým sborem, směřuje na obnovu našich unikátních terapeutických prostor – černého a bílého snoezelenu. Tyto speciální místnosti byly významně poškozeny během ničivých povodní, které zasáhly Českou republiku v září loňského roku. Naše vzdělávací zařízení se dlouhodobě věnuje péči o žáky se zdravotním postižením, kterým poskytujeme individuální přístup a komplexní terapeutickou péči. Využíváme při tom řadu specializovaných metod, mezi nimiž zaujímá významné místo právě práce ve snoezelenu. Toto jedinečné multimyslové prostředí vytváří bez-

SPECIÁLNÍ
škola Diakonie Ostrava

pečný prostor pro stimulaci smyslů, relaxaci a celkový rozvoj našich žáků. V těchto speciálně upravených místnostech mohou děti

poznávat svět prostřednictvím různých světelných, zvukových a hmatových podnětů, což významně přispívá k jejich celkovému rozvoji. Díky velkorysému daru od farního sboru ČCE Olomouc můžeme nyní přistoupit k tolik potřebné obnově těchto terapeutických prostor. Vyjadřujeme tímto upřímné poděkování za poskytnutou podporu, která významně přispěje ke zkvalitnění vzdělávání a každodenního života našich žáků. Tento dar je pro nás nejen finanční pomocí, ale také povzbuzením v naší práci a důkazem, že v těžkých chvílích nejsme sami.

za zprostředkování textu děkujeme

Ondrovi Holubcovi

Opožděný vánoční dárek

Těsně před Vánoci vydalo nakladatelství Bibleion knihu Tomáše Drobíka „**Do všeho, co přichází**“. Obsahuje soubor požehnání, která v náročné době covidové izolace zveřejňoval autor každý den na Twitteru. Sám o tom píše: „Když čas covidu znemožnil řadu aktivit, chtěl jsem vnést do veřejného prostoru trochu naděje a povzbuzení. Otevřený prostor sítě Twitter, nyní X, se jevil jako dobré místo. Inspirován Lutherovým doporučením začínat i končit den znamením kříže, doprovází kříž i každý zde uvedený text.“

Avizovanou knihu jsem měla objednanu jako vánoční dárek pro syna i pro sebe. V Karmelitánském knihkupectví jsem si ji ale mohla vyzvednout až po inventuře v polovině ledna. A bylo to zřejmě správné načasování. Byla první knihou, kterou jsem mohla číst po operaci očí. Krátké texty denních požehnání nezatežovaly příliš oči a přinášely oslovení, vedly k zamyšlení, naplňovaly pokojem. Žasnu nad citlivou vnímavostí autora, který se snaží přinášet slova požehnání jako potvrzení Boží lásky a zájmu o člověka, do nejrůznějších poloh lidského života, v covidové době ještě více ohrožovaného a podrobovaného otázkám o jeho smyslu a cíli.

Nejsem uživatelem sítě Twitter a o této aktivitě Tomáše Drobíka, který vystudoval evangelickou i římskokatolickou teologii a sám se považuje za evangelického katolíka, který řadu let sloužil ve sborech ČCE a patří k evangelické liturgické iniciativě COENA, jsem se dozvěděla až při avizovaném vydání jeho knihy. Věřím ale, že jeho pravidelné texty oslovovaly mnohé. Vždyť, jak sám píše „požehnání, které je starší než lidstvo, nic nevyžaduje. Požehnání ti ukazuje tvoji hodnotu. Požehnání tě prová-

zí. Požehnání je Boží ano vůči tobě. Požehnání může uzdravit tvé rány. Teď, i ve všem, co má přijít.“

Sandra Silná, farářka CČSH, to v předmluvě ke knize doplňuje: „Požehnání je zaslíbení. V každé době je potřeba jako sůl. Časy se mění, různí, staré pomíjí, nové přichází, leccos nám dává zabrat. Kde je pevná půda pod nohama?

Do takového tázání přichází požehnání.

Světlo a pokoj. Zaslíbení začínající slovem. Požehnání je slovo na cestu. Ujistění, že na ní nejsme sami.

Že ať se děje cokoli, máme svou hodnotu. Do všeho, co přichází, se

vplétá požehnání jako zlatý, osvěcující paprsek. Skrze slova požeh-

nání se učíme vidět to, čemu rozum

kolikrát nechce věřit. Číst knihu Tomáše

Drobíka je uklidňující. Ať už ji otevřete kdekoli, dotknou se vás její slova. Dostáváte požehnání.

Může se z toho stát rituál. Každý den, v určitý čas, pár povzbudivých řádků, kterými lze začít,

nebo ukončit den. Případně se v kterékoliv jeho části skrze slova na stránkách vrátit do přítom-

ného okamžiku: „Čím teď žiješ? Co ti dělá radost?“ Otevři dlaně a přijmi požehnání!“

Jana Hojná

Ukázka z knihy „Do všeho, co přichází“

Ukryj do svého požehnání Bože

ty kdo touží po odpočinku

ty kdo trpí nedostatkem spánku

ty kdo dnes v noci budou plakat

ty kdo se už teď bojí zítřka

ty kdo jsou na vše sami

ty kdo nikomu nechybí

i ty kdo teď čtou

toto požehnání.

Do další námahy a práce

do shonu všedního dne

do tvých plánů

do tvých slzí

do tvých malých radostí

do tvého života

a do temnoty nadcházející noci

pusť nyní světlo Božího požehnání

kteřé jako ohnivý sloup doprovázelo

už starý Izrael na cestě pouští.

Ve vši starosti o tento svět:

buďte požehnáni.

Ve vši péči o slabší:

buďte požehnáni.

Ve své zranitelnosti:

buďte požehnáni.

Ve svém bytí sám/sama sebou,

buď požehnan/a.

A tuto noc zůstaň v bezpečí.

Praktická postní výzva

Milí bratři a sestry, již delší čas přemýšlím nad možností prožít letošní postní období od 5. 3., kdy je Popeleční středa, do Velkého pátku (18. 4.) prakticky a skutečně se něčeho pro tento čas zříct. Inspirací pro toto uvažování mi bylo prožití duchovního cvičení pod názvem Exodus v loňském roce spolu s bratry katolíky. Tento čas byl pro mě skutečným požehnáním, a to hlavně kvůli velice intenzivnímu společnému přátelství, modlitební podporou i prožívání jednotlivých asketických disciplín. Do těchto disciplín patřilo například zřeknutí se alkoholu, sladkostí, omezení se v jídle, sledování televize i používání PC nebo mobilního telefonu jen k nezbytným činnostem. Naopak čas, který tímto člověk získal, byl vyplněn modlitbou, cvičením, čtením, společnými setkáními s účastníky tohoto cvičení atd. Velice podstatné bylo, že jsme na začátku jasně definovali svá „Proč?“ – neboli důvody a motivaci, proč se tohoto cvičení účastníme. Z velké části šlo o prohloubení našeho vztahu k Bohu, ztišení v předvelikonočním čase a až někde na konci byly důvody posilující naši vůli. Vedlo nás to také k promyšlení otázek: Co znamená půst v dnešní době? Čeho se má člo-

věk vzdát, pustit, aby byl skutečně svobodný? Co tím ztrácím – získávám? Jistě napadá nás také: Nejedná se zde jen o skryté záslužnictví? Nejde zde o vytváření nějaké „lepší, svatější“ skupiny?

Společně prožitý půst nás velmi sblížil, naučil nás modlit se jinak, vedl k větší vnímavosti během dne, a nakonec i nějaké to kilo šlo dolů... ☺

Nechci vytvářet další sborové programy, nejde mi jen o seberozvoj, ale jde mi o opravdové, upřímné a svobodné prožití postního období, a to nejen soukromě.

Pokud byste měli zájem, dejte mi prosím vědět a přijďte na Popeleční středu v 17 hod. do malého sálu našeho kostela. Zde bychom probrali další věci: zda se budeme scházet i během postního období, které asketické disciplíny jsou pro nás aktuální, popř. přidali své...

Na setkání se těší Marek.

Středeční glosa

Je středa 22:56. hod. Právě jsem se vrátil ze Sešlosti, tedy ze Sešlosti a středečních modliteb, které těsně předcházely a tak tak jsem to stihl. Obě akce měly několik velmi viditelných a slyšitelných společných bodů, které se mně dotkly.

- 1) Přišlo 7 lidí, tři ženy a čtyři muži – to ale není podstatné. 😊
- 2) Účastníci vnímali, jak je pro ně osobně důležité, že se mohou setkat. Jak je posiluje možnost společného sdílení.
- 3) Obě akce mluvily o novém začátku. Modlitební o novém začátku u vězňů, kteří chtějí poznat víru, na Sešlosti o novém začátku v rámci projektu Jak začít od nuly? Tento projekt je zajímavou aktivitou naší církve (pro zájemce 22. 3. v KEA).
- 5) Mluvily také o tom, jak rozjeté akce ukončit. Kdy je vhodné již nepokračovat v něčem, co je již mrtvé, nebo kdy je vhodné aktivitu někomu předat, aby toho na jednotlivce nebylo mnoho.

- 6) Pokud je někdo přetížený, tak na něj může působit syndrom vyhoření, únava, vyčerpání. A bylo dvojí radostí vnímat příklady toho, kdy se můžeme jeden o druhého opřít.
- 7) Součástí obou akcí byly modlitební chvíle, které směřovaly mimo jiné k mládeži a sboru.

Jsem rád, že jsem se mohl obou akcí zúčastnit.

Luba Vraj

**ČESKOBRATRSKÁ
CÍRKEV EVANGELICKÁ**
MORAVSKOSLEZSKÝ SENIORÁT

Viktor Hojka

JAK ZAČÍT OD NULY? JAK
DOBŘE POKRAČOVAT
V ROZBĚHNUTÉ AKTIVITĚ?

Čas: 22.3.2025 od 9,30 do 16,00
Místo: Olomouc, KEA Wurmova 13
Cena: 150 Kč (příspěvek na oběd)

Přihlašování do 10.3.2025 na
kamil.vystavel@evangnet.cz
775 025 617

Seminář je pro všechny, kteří chtějí v církvi sloužit, i když třeba nemají nic, jen touhu. Účastníci se budou učit průkopnický uvažovat, budou moci pracovat na vlastních projektech a krocích k jejich uskutečnění.

Viktor Hojka pomáhá lidem v evangelické církvi rozjíždět nové smysluplné aktivity a podporuje ty, kdo už začali.

VÍCE O SEMINÁŘI
NA YOUTUBE:

Z přednášky v Červeném kostele

Fotodokumentace z rozhovoru s věrným členem našeho sboru a jeho mnohaletým kurátorem bratrem Janem Bartuškem. Rozhovor proběhl v rámci série besed Pozvání na skleničku, které organizuje moderátor Vladimír Hrabal v Červeném kostele. Tentokrát vedl rozhovor právě o historii tohoto místa a o osobních vzpomínkách, které s ním má bratr Bartušek spojené. Děkujeme!

Světlo v temnotách.**Kde ho vidí evangelické farářky a faráři?**

„To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila,“ biblický verš z prologu Janova evangelia – to bylo téma letošního setkání evangelických kazatelek a kazatelů, Farářského kurzu 2025, jež se konal poslední lednový týden v Praze na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy.

Kurz organizuje Spolek evangelických kazatelů (SpEK) Českobratrské církve evangelické. Farářky, faráři a výpomocní kazatelé a kazatelky se zamýšleli, spolu s plejiádou pozvaných hostů a přednášejících

z Česka i zahraničí, nejen nad teologickým významem tohoto příslibu, ale také nad tím, co pro nás znamenají nejrůznější krize, ve kterých se společnost nachází – rozdělení společnosti, klimatická krize, rozevírání ekonomických nůžek, geopolitické změny.

I letošní Farářský kurz svým účastníkům nabídl setkání s myšlenkami řady inspirativních zahraničních teologů, například britského pastora Neila Thorogooda, či rakouského teologa Ulricha Körtnera. Nechyběly ale ani přednášky z neteologického světa – třeba novináře Petra Koubského, debata s Apolenou Rychlíkovou (Český rozhlas a Page Not Found) a Sašou Uhlovou (Deník Alarm) či s Jiřím Pehe (Deník Referendum) a Petrou Procházkovou (Deník N).

Letošního Farářského kurzu se účastnilo více než 220 lidí, z toho přes 30 přijelo ze zahraničí (Slovensko, Ukrajina, Rumunsko,

Polsko, Rakousko, Francie, Švýcarsko, Německo, Velká Británie, Indie). „Právě ta mezinárodní účast nám dělá velikou radost a vidíme, že i zahraniční hosté jsou s námi rádi. Je to vzájemné obohacení. Podle prvních ohlasů byli lidé spokojeni, to nás těší,“ hodnotí Michael Pfann právě skončené setkání.

zdroj: tisková zpráva organizátorů

Za Přemyslem Pitterem

Dne 15. února si připomeneme 49 let od úmrtí evangelického kazatele, spisovatele, radikálního pacifisty a především aktivního humanisty **Přemysla Pittera**

Učil se typografem v Lipsku, brzy osiřel – v 16 letech mu zemřela matka, o dva roky později i otec a Přemysl se musel postarat o rodinný podnik – tiskárnu na Smíchově. Po vypuknutí první světové války se přihlásil do armády jako dobrovolník, drsné zkušenosti z války jej však přivedly k životnímu obratu – uvěřil v Boha, stal se radikálním pacifistou a dokonce vegetariánem.

Po válce studoval teologii na Husově bohoslovecké fakultě, zapojil se do sociálně prospěšné práce, kázal a začal publikovat. Navazoval kontakty a dopisoval si s řadou světově významných myslitelů své doby, působil i v mezinárodním mírovém hnutí (War Resisters International), vystupoval proti antisemitismu.

V r. 1926 se seznámil se švýcarskou učitelkou Olgou Fierzovou, která se přestěhovala do Československa a stala se jeho spolupracovnicí. Přátelství a úzká spolupráce jim vydržela celý život.

Založil Milíčův dům na Žižkově (dnes Mateřská škola Milíčův dům), zařízení pro mimoškolní výchovu dětí, který vedl od r. 1933 až do komunistického převratu. Činnost Milíčova domu byla založena na dobrovolné spolupráci a vždy měla velmi blízko k solidaritě. V roce 1934 sem docházely děti německých emigrantů, kteří museli uprchnout z nacistického Německa. V době německé okupace se

Milíčův dům stal střediskem tajné podpory pronásledovaných židovských rodin.

Přemysl Pitter

(* 21. 6. 1895 Smíchov – † 15. 2. 1976 Curych)

Za druhé světové války přes přísné zákazy navštěvoval a zásoboval Židy. Po válce zažádal o znárodněné zámky v okolí Prahy, zřídil ozdravovny, kde se zotavovaly židovské děti vracející se z koncentračních táborů. Později Pitter ostře kritizoval nelidské zacházení, kterého se Češi dopouštěli ve svých internačních táborech na Němcích. Zahrnul do svého úsilí i německé děti, z těchto internačních táborů je odvážel. To mu vyneslo

značné potíže, nenávisť ze strany řady Čechů, vyloučení ze sociálně-zdravotní komise a dokonce obvinění ze strany ředitelství národní bezpečnosti.

Brzy po nástupu komunistického režimu musel uprchnout ze země (1951); nejprve působil v Západním Německu, kde poskytoval pastorační a sociální podporu uprchlíkům v táboře Valka v Norimberku, později žil ve Švýcarsku.

Obrovská byla jeho publicistická a literární činnost. Napsal řadu náboženských knih, v letech 1924–1942 vydával časopis *Sbratření*, v exilu pak s Olgou Fierzovou *Hovory s pisateli*. Hojně spolupracoval s BBC a Svobodnou Evropou. V mládí se naučil a později v mírovém hnutí podporoval i mezinárodní jazyk esperanto.

V roce 1964 jej Jad vašem prohlásil Spravedlivým mezi národy.

zdroj: Wikipedia

EVANGELICKÁ
TEOLOGICKÁ
FAKULTA
Univerzita Karlova

zve v letním semestru akademického roku 2024/25 všechny zájemce ke kurzům **celoživotního vzdělávání a univerzity třetího věku** v Olomouci. V rámci kurzu *Úvod do evangelické teologie* připravila katedra Starého zákona řadu přednášek nazvanou

Starý zákon: literatura, historie, teologie

Přednášejí: prof. ThDr. Martin Prudký
prof. Filip Čapek, Ph.D.
doc. Petr Sláma, Ph.D.

- 27.2. 2025 Martin Prudký: Starý zákon jako Písmo v křesťanské tradici
- 20.3. 2025 Petr Sláma: Starý zákon jako literární útvar
- 3.4. 2025 Filip Čapek: Starý zákon v perspektivě historického a archeologického zkoumání
- 15.5. 2025 Martin Prudký: Jak se z textu dělá teologie (čtenba a výklad oddílů knihy Genesis)

Koná se v **Olomouci** ve farním sboru ČCE (Blahoslavova 1) v uvedené **čtvrtku** od 14:00 do 18:00 hod. Začínáme 27. února 2025.

Cena kurzu: 700,- Kč; číslo účtu: 85439011/0100; variabilní symbol: 335
Zpráva pro příjemce: jméno studenta/studentky. Platbu prosíme provedte od 1. 1. do 31. 3. 2025.

Dotazy a přihlášky posílejte na:

e-mail: office@etf.cuni.cz
tel.: +420 221 988 216, fax: +420 221 988 215
CŽV/UJ3V na ETF UK, Černá 9, 110 00 Praha 1
<https://web.etf.cuni.cz/ETFN-526.html>

sobota 29. března 2025

Praha, Jungmannova 9 (Husův dům)

Co by měl vědět každý presbyter VIII

- 9.30 úvodní pobožnost (Lenka Ridzoňová)
- 9.45 **Vedle sebe, nebo spolu? Jak se ve sboru propojovat** (Lenka Ridzoňová)
- 10.45 přestávka
- 11.00 **Témata, která církev rozdělují** (Jan Lavický)
- 11.45 **K čemu nám je ústřední církevní kancelář?** (Martin Balcar)
- 12.30 polední přestávka - oběd - bagety
- 13.30 seminární část
Prohlídka ústředí církve
Sdílení o tom, co z četby nebo audiovizuálních děl mě těší, inspiruje
(prosíme, hlase předem, s čím byste přijeli)
Ukázka výukových lekcí o církvi a jejím vyznání i organizaci (Jan Bušta)
- 15.00 závěr

Prosíme, hlase se do pondělí 24. března 2025
na: akce.e-cirkev.cz.

ČESKOBRATRSKÁ
CÍRKEV
EVANGELICKÁ

Ústřední církevní kancelář ČCE
Oddělení výchovy a vzdělávání
e-mail: vychova@e-cirkev.cz, tel.: +420 224 999 233

Kontakty na zástupce sboru:

Farář Jan Lukáš:	776 029 782	Lukas.Jan@seznam.cz
Kurátor Marek Vraj:	605 224 814	m.vraj@volny.cz
Sborová sestra Noemi Batlová:	728 289 354	noemi.batlova@gmail.com
Úřední hodiny ve farní kanceláři: Úterý 9–11 hod. (br. farář Jan Lukáš) Pátek 9–11 hod. (N. Batlová)	Kdykoliv jindy je možné setkání podle telefonické nebo mailové domluvy.	

Upozornění pro případné dárce: Číslo sborového účtu je 2302116008/2010

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické v Olomouci

Redakční kruh:

Jana Vrajová, Jan Lukáš, Noemi Batlová, Petr Marek, Daniel Batla, Amos Děkaník a Ivana Jenišťová.

Email: Jana.Vrajova@seznam.cz

Grafická úprava a zlom: Jiří K. Jurečka

Tisk: Noemi Batlová

Za všechny chyby v tomto čísle se omlouváme.

Vydává sbor Českobratrské církve evangelické v Olomouci vlastním nákladem jako svůj vnitrosborový bulletin. Příspěvky, ohlasy, připomínky pošlete na adresu redakce:

Blahoslavova 1, 779 00 Olomouc,
nebo e-mail: olomouc@evangnet.cz

Uzávěrka tohoto čísla: 15. 1. 2025

Vyšlo: 9. 2. 2025

Uzávěrka příštího čísla: 15. 2. 2025

<http://www.olomouc.evangnet.cz>